

Stáž ve městě Portsmouth, Anglie v rámci projektu Erasmus+

Jakožto řádný student prestižní školy vybavený výtečnými známkami mi byla nabídnuta možnost zúčastnit se programu již zmíněného v nadpise. Po dlouhém váhání jsem tuto nabídku přijal, a tak odstartovala moje (naše) dobrodružná cesta do Anglie.

Abych vás čtenáře hned neděsil, je třeba podotknout, že jsme se nejdříve sjeli na letišti Václava Havla v Praze, kde na nás čekalo odbavení našich zavazadel. Všichni byli zprvu poněkud nervózní ohledně hmotnosti jejich kufrů, nicméně většina členů skupiny prošla bez problémů. Na proces celého odbavení bohužel nemohu plítvat řádky, a proto se tedy přesunu do bodu, kdy jsme čekali za branou, než budeme moci nastoupit do letadla. Pro mne byl tento let vůbec první v mém životě, byl jsem tedy trochu nervózní. O zábavu v průběhu letu se staral jakýsi opilý slovan, který si zřejmě let patřičně užíval a dával to výrazně najevo, zatímco já se krčil v sedadle, nicméně vše nakonec proběhlo v naprostém pořádku a po dvou hodinách letu jsme se konečně snesli na letiště Gatwick v Londýně. Odsud jsme se vlakem, ve kterém jsme opět narazili na jakéhosi člověka veselého charakteru, dopravili do města Portsmouth, odkud nás taxíky rozvezly do hostitelských rodin.

Po překročení prahu hostitelského domu se mi a mému kolegovi patřičně ulevilo, protože jsme věděli, že alespoň dnes nás žádné cestování nečeká. Nicméně od tohoto momentu už záleželo vše na nás, museli jsme tedy zůstat pozorní a pokusit se neprovést nic špatného už první večer zde v Portsmouth. K naší radosti byla paní domácí velmi příjemná a tolerantní, provedla nás domem, poukázala na všechny potřebné detaily a poté nás odvedla do našeho pokoje, který jsem s mým kolegou sdíleli po celou dobu pobytu v Anglii.

Další den nás čekala schůzka s agenturou, která se starala o vše potřebné týkající se naší stáže. Při schůzce jsme byli obeznámeni se vším důležitým a poté jsme byli provedeni městem, abychom získali přehled o tom, kde se co nachází a následně jsme byli vypuštěni do města na pospas svému vlastnímu osudu. Vzhledem k rozloze města se zde naskývalo nemálo příležitostí, jedna lákavější než druhá, trávili jsme proto mnohé večery procházkami po ulicích a prozkoumáváním města.

První pracovní den jsme byli poněkud vystrašení, jak to tak bývá, když se ocitnete na úplně neznámém místě a snažíte se chovat tak, abyste nikoho omylem neurazili, nebo aby nedošlo k omylu. Pocit úzkosti a strachu ze mě naštěstí brzy opadl, nadobro pak tehdy, když jsem pochopil, že ani podle mého zaměstnavatele nebyla moje přítomnost otázkou života a smrti. Po zaškolení a vyplnění potřebných papírů jsme se s kolegou, nyní už odlišným od toho, s nímž jsem sdílel jizbu, vrhli do práce.

Naším úkolem po celou dobu stáží byla oprava, revize a evidence všemožných elektrospotřebičů, které nám byly svěřeny. Ačkoli, a teď mi to prosím neberte za zlé, jen myslím, že je dobré to zde zmínit, jsem zvyklý na úkony ve stejném oboru, ovšem o několik úrovní výš, nebral jsem to jako nevýhodu, naopak, nemusel jsem se tolik stresovat s prací a samotná práce se tak pro mě stala spíše odpočinkovou záležitostí. Vše probíhalo hladce až do konce mé stáže. Kolegové byli velmi přátelští a s jedním z nich si dokonce dopisují, myslím, že to je na celé stáži velké plus, navážete kontakt s lidmi z cizí země a kdykoli se vrátíte, víte, že vás někdo pozná a přivítá.

To samé by se dalo říci i o hostitelské rodině, která se o nás starala až do poslední minuty před odjezdem. Loučení se neobešlo bez slz, třesení pravicemi a mávání do ztracení očního kontaktu. Všichni jsme se tohoto dne báli, nakonec ovšem musel přijít. Dne 14/9/2019 jsme museli Anglii opustit a po dlouhé cestě zpět na letiště a letu domů jsme opět došli nohama na rodnou půdu.

Stránka se bohužel nelítostně krátí a já jsem zatím ještě ani nevložil obrázky, takže věnuji pár slov stručnému shrnutí. Ať už kvůli zlepšení vašich jazykových dovedností, nebo chuti poznat novou zemi, přihlaste se do programu i vy, neboť i přes strasti veškerého kalibru se zde najdou věci, které se vám vryjí hluboko do paměti a budete na ně rádi vzpomínat. Jo a mávejte na autobusy, fakt, udělejte to, to je moje rada z praxe.

Děkuji za čtení a Goodbye!!!

